



Arrest

nr. 112 942 van 28 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd, afkomstig uit Kermanshah (Iran) en in het bezit van het Iraans staatsburgerschap. Op 1 april 2003 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België. Op 15 mei 2003 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Na het indienen van uw eerste asielaanvraag trachtte u vanuit België door te reizen naar Groot-Brittannië, waar op 14 april 2003 uw vingerafdrukken werden genomen (EURODAC). U keerde terug naar België, waar u op 26 juni 2003 voor de tweede maal een asielaanvraag indiende. Op 6 december 2005 werd in het kader van uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat u de door u aangebrachte asielmotieven, met name uw problemen met mullah

Z. (...) wegens betalingsweigering van een bouwproject, problemen ten gevolge van uw overspelige relatie met ene L. (...) en uw smokkelpraktijken (smokkel van wapens en alcohol tussen Iran en Irak) voor de MKO (Mojahedin-e-Khalq Organization) niet aannemelijk wist te maken. Op 14 december 2005 tekende u bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een beroep aan tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal d.d. 6 december 2005. Op 4 oktober 2006 werd uw beroep door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen geweigerd. Op 27 november 2006 diende u tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen een beroep in bij de Raad van State. Op 17 december 2008 werd door de Raad van State een negatief arrest gevelde. In de periode 2006-2010 diende u zonder succes twee regularisatieaanvragen om humanitaire redenen (o.g.v. artikel 9, 3e lid van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980) in. In 2010 kreeg u in België uw ontslag van uw werkgever omdat u over geen identiteitskaart beschikte en voelde u dat het noodzakelijk was terug iets voor uzelf te doen. Zolang u werkte in België had u geen nood een nieuw dossier op te maken of uw oud asiëldossier te heractiveren. U contacteerde uw advocaat, die u zegde dat u bewijzen nodig had indien u uw dossier wilde heropenen/opmaken. U contacteerde uw schoonbroer M. E.(...), voormalig werknemer bij de Niruye Entezami (reguliere politie), met de vraag of hij voor u informatie over u bij de ordediensten kon verkrijgen. M. (...) begaf zich begin 1389 (2010) naar het Ettelaat (Ministerie van Informatie) van Kermanshah, waar hij een beampte omkocht om stukken uit uw dossier (arrestatiebevel en foto's van u op een betoging tegen het Iraans regime in Brussel) te verkrijgen. Op 22 april 2011 diende u voor de derde maal een asielaanvraag in. In het kader van uw derde asielaanvraag bracht u aan niet naar uw herkomstland Iran te kunnen terugkeren daar de Iraanse autoriteiten u betichten van het verspreiden van onjuiste/leugenachtige informatie betreffende de Iraanse staat. Te dien einde werd door het Ettelaat op 9 Esfand 1388 (28 februari 2010) een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. U wordt van voornoemde feiten beschuldigd daar de Iraanse autoriteiten in het bezit zijn gekomen van foto's van u genomen op een betoging (vermoedelijk in Khordad 1388 (mei/juni 2009)) tegen het Iraans regime in Brussel. Om uw tegenstand tegen het Iraans regime te uiten nam u de afgelopen jaren deel in België aan een zevental betogingen. Tevens verspreidde u informatie over het Iraans regime via Facebook en Youtube. De afgelopen jaren kreeg uw familie in Iran regelmatig het bezoek van de Iraanse autoriteiten wanneer zij vermoedden dat u was teruggekeerd naar Iran. Een zeven/achtal maanden voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 april 2013 werd uw broer A. (...) een aantal uren vastgehouden bij de dienst waar paspoorten worden verkregen omdat hij zich als zijnde u aanmeldde voor het verkrijgen van een paspoort. Uw broer A. (...) verblijft momenteel reeds een viertal maanden (voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 17 april 2013) in de gevangenis van Kermanshah omdat hij contacten met u in het buitenland onderhield. Tevens brengt u in het kader van uw derde asielaanvraag aan antireligieus te zijn en bevestigt u uw in uw voorgaande asielaanvragen aangebrachte asiëlmotieven. Bij een terugkeer naar Iran vreest u door de Iraanse autoriteiten gefolterd te worden en de doodstraf te krijgen.

Ter staving van uw identiteit en/of asiërelaas legde u in het kader van uw derde asielaanvraag de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh; uw mellikaart; uw Iraanse commerciële identiteitskaart; 5 foto's van een betoging in Brussel (vermoedelijk Khordad 1388 (mei/juni 2009)) en een arrestatiebevel d.d. 9 Esfand 1388 (28 februari 2010) verkregen uit uw dossier bij het Ettelaat; drie fotoprints d.d. 21 maart 2004; een kopie van een enveloppe (datum onleesbaar); een enveloppe d.d. 7 februari 2012 en een kopie van uw laatste regularisatieaanvraag d.d. 1 december 2011 met een overzicht van uw in het verleden ingediende asië- en regularisatieaanvragen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asiëlmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers in het kader van uw derde asielaanvraag niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas in april 2011 een derde asielaanvraag indiende na enkele geweigerde regularisatieaanvragen en nadat de juridische procedure in het kader van uw tweede asielaanvraag reeds volledig beëindigd werd in december 2008. Voorts dient opgemerkt te worden dat het toch wel uitermate toevallig is dat net wanneer u de nood voelt om mogelijks een derde asielaanvraag in te dienen en u te dien einde uw schoonbroer M. (...) in Iran op zoek laat gaan naar bewijsstukken bij de Iraanse autoriteiten M. (...), nota bene via omkoping, bij het Ettelaat stukken uit uw dossier aldaar kan verkrijgen. Tevens overtuigt uw verklaring als zouden de door u neergelegde foto's waar u werd gefotografeerd tijdens een betoging in Brussel vermoedelijk in Khordad 1388 (mei/juni 2009) afkomstig zijn uit uw dossier bij het Ettelaat allerm minst (CGVS 3e AA, p. 8-11). Gezien het feit dat u op voornoemde bewuste betoging niet sprak met de media is het niet aannemelijk

dat uw identiteitsgegevens op basis van die foto's door de Iraanse autoriteiten werden achterhaald. Wat uw overige in België gevoerde oppositieactiviteiten (plaatsen van informatie over/tegen het Iraans regime op Facebook en Youtube) betreft, stelde u daarenboven ook uitdrukkelijk dat u deze niet in eigen naam voert om uw familie in Iran en uw huidige partner J. J. (...) (die regelmatig heen en weer reist tussen Iran en België) niet in gevaar te brengen (CGVS 3e AA, p. 12). Aangaande de stukken verkregen uit uw dossier van het Ettelaat verklaarde u voorts dat uw schoonbroer M. (...) deze verkreeg begin 1389 (2010) en u deze in België ontving in 2011. Toen u gewezen werd op het feit dat er dan een jaar passeerde tussen het moment dat M. (...) de stukken verkreeg en u de stukken ontving - wat gelet op de ernst van de situatie (arrestatie) en uw uitdrukkelijk voornemen om opnieuw een asielaanvraag in te dienen een bijzonder bevreemdend gegeven is - kwam u niet verder dan te stellen dat u zich niet precies kan herinneren wanneer u voornoemde documenten in België ontving. U voegde er aan toe dat u de enveloppe neerlegde waarmee voornoemde documenten werden verstuurd, waarbij echter de verzendings/ontvangstdatum onleesbaar is. U verklaarde tijdens uw gehoor d.d. 17 april 2013 de betreffende originele enveloppe neer te leggen op het Commissariaat-generaal. Er dient vastgesteld te worden dat de na uw gehoor d.d. 17 april 2013 neergelegde enveloppe op 7 februari 2012 vanuit Kermanshah werd verstuurd en aldus niet de enveloppe kan geweest zijn waarmee de voormelde stukken vanuit Iran naar u zouden gestuurd zijn, daar u voornoemde stukken neerlegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 april 2011 (CGVA 3e AA, p. 9; documenten 4, 9). Voorts, aangaande de problemen van uw broer A. (...) in Iran, moet opgemerkt worden dat het uiterst bevreemdend is dat uw broer A. (...), er zich goed van bewust dat er tegen u sinds 9 Esfand 1388 (28 februari 2010) een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd - al staat dat gegeven door bovenstaande vaststellingen fundamenteel onder druk - en, mede gelet op het feit dat de Iraanse ordediensten op regelmatige basis naar uw familie zouden gegaan zijn op zoek naar u, zich als u voordoend zou begeven naar de dienst bevoegd voor de uitreiking van paspoorten om voor u een paspoort te verkrijgen. Het feit dat bij de aanvraag van een paspoort steeds een uitvoerige controle wordt gedaan onder meer of de aanvrager openstaande zaken bij een rechtbank heeft, doet bijkomende vraagtekens plaatsen bij uw beweringen inzake de door uw broer A. (...) ondernomen actie om voor u een paspoort te verkrijgen. Immers, een dergelijke onderneming is als het ware zich blootstellen aan een onmiddellijke arrestatie. Tevens dient een meerderjarige mannelijk persoon bij de aanvraag van een paspoort in het bezit te zijn van onder meer zijn melikaart en shenasnameh, documenten die u in België in uw bezit had op het moment dat uw broer A. (...) in Iran een paspoort voor u zou proberen te verkrijgen hebben. U bracht daarenboven geen (begin van) objectief bewijs aan ter staving van de arrestatie en/of detentie van uw broer A. (...) (CGVS 3e AA, p. 12-14). Gelet op bovenstaande bevindingen overtuigen uw beweringen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan betogingen in België en er om die reden in Iran een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd geenszins, temeer daar uw arrestatiebevel zou uitgevaardigd zijn door de strafuitvoeringsrechtbank van Kermanshah, wat impliceert dat u veroordeeld zou zijn, een gegeven waar u met geen woord over repte tijdens uw gesprek d.d. 17 april 2013, wat rederlijkwijze toch van u mocht worden verwacht (document 2). Tevens blijkt uit de beschikbare informatie dat (valse) Iraanse documenten zowel in België als Iran gemakkelijk kunnen worden verkregen.

Wat voorts uw bevestiging van de door u in het kader van uw voorgaande asielaanvragen aangehaalde asielmotieven betreft, dient vastgesteld te worden dat de door het Commissariaat-generaal ter zake genomen beslissing d.d. 6 december 2005 door de verschillende beroepsinstanties werd bevestigd. U bracht in het kader van uw derde asielaanvraag geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerder door het Commissariaat-generaal genomen beslissing d.d. 6 december 2005 (CGVS 3e AA, p. 2-17).

Verder dient vastgesteld te worden dat de bovenstaande elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid bovendien van die aard zijn dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald op de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde activiteiten – uw activiteiten op Facebook/Youtube - onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande de redenen waarom de Iraanse autoriteiten u zouden willen arresteren maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland, in casu uw Facebook/Youtubeactiviteiten, zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde

overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Betreffende uw activiteiten op Facebook en Youtube dient te worden vastgesteld dat u deze niet in eigen naam voert. Gelet op dat gegeven zijn er dan ook geen redenen aanwezig die ertoe kunnen doen besluiten dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van uw activiteiten op voornoemde sociale media. Tevens dient vastgesteld te worden dat uw voornoemde activiteiten niet ingegeven zijn door een gedegen politieke overtuiging, maar u deze acties onderneemt om te kunnen bewijzen dat u tegen het Iraans regime bent. Dergelijke handelswijze is dan ook duidelijk behept met een zeker opportunisme. Gezien u geenszins aannemelijk gemaakt heeft vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen, heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een terugkeer naar Iran uw (politiek getinte bijdragen op uw) Facebook/Youtubeprofiel te verwijderen (CGVS 3e AA, p. 12).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw melikaart en de kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Uw commerciële identiteitskaart staat dat u in Iran handelsactiviteiten voerde, maar niets meer dan dat. Uw arrestatiebevel en de 5 foto's genomen op een betoging in Brussel (vermoedelijk in Khordad 1388 (mei/juni 2009)) kwamen in deze beslissing reeds aan bod. De 3 na uw gehoor d.d. 17 april 2013 neergelegde foto's (21 maart 2004) legde u reeds neer tijdens uw tweede asielaanvraag en werden daar behandeld. De twee enveloppes staven dat er post vanuit Iran naar u in België werd gestuurd, maar niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt: "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden". Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt in de eerste plaats dat de weigeringsbeslissing voornamelijk werd gebaseerd op “vreemde” en “toevallige” verklaringen en feiten. Dit wijst er volgens haar op dat verwerende partij een beslissing heeft genomen op basis van een “buikgevoel”. Verwerende partij vindt het allemaal een beetje vreemd en beslist daarom om de asielaanvraag af te wijzen. Dit “buikgevoel” volstaat volgens verzoekende partij echter niet om haar asielaanvraag af te wijzen. De geloofwaardigheid van haar relaas werd dan ook duidelijk niet op een zorgvuldige manier beoordeeld. Dit wordt nog verzaamd door de “*samenwerkingsplicht in asielzaken die op verwerende partij rust*”. In dit verband citeert verzoekende partij paragraaf 66 van het arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 22 november 2012.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en de overige stukken van het administratief dossier duidelijk kan worden afgeleid dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte problemen en elementen, doch dat er om verschillende redenen geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. Het betoog dat verwerende partij zich bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas zou hebben beperkt tot haar “buikgevoel”, mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.5.1. Verzoekende partij oppert dat haar verklaringen niet werden onderzocht op hun externe consistentie, in die zin dat ze niet in tegenspraak zijn met objectieve “COI”. Verzoekende partij duidt erop dat UNHCR in het “*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*” aangeeft dat de verklaringen van een asielzoeker niet abstract mogen worden benaderd, maar dat dit in de algemene context van de concrete situatie dient te worden geapprecieerd. Verwerende partij heeft haar relaas echter enkel getoetst aan wat zij zelf redelijk en aannemelijk vindt. Op de interne inconsistentie van de verklaringen is verwerende partij niet ingegaan, en de externe consistentie heeft ze helemaal niet onderzocht, aldus verzoekende partij. In dit verband verwijst verzoekende partij nog naar en citeert zij uit de “*gemeenschappelijke EU-richtlijnen met betrekking tot het gebruik van COI*” en citeert zij “*Artikel 8 van de Procedurerichtlijn*”.

2.2.5.2. De Raad wijst er wederom (zie punt 2.2.4.2.) op dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Dat verwerende partij haar relaas enkel zou hebben getoetst aan wat zij redelijk en aannemelijk vindt en dat zij niet is ingegaan op de “interne consistentie” van haar relaas, betreft een argument dat dan ook niet opgaat. Verder duidt de Raad erop dat een vergelijking van de verklaringen van verzoekende partij met objectieve landeninformatie in die optiek ook niet aan de orde is.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt dat zij bij haar asielaanvraag verscheidene foto's heeft neergelegd van betogingen waaraan zij heeft deelgenomen in België. Ook toont zij aan actief te zijn op Facebook en Youtube tegen het Iraanse regime. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan het feit dat zij zich tijdens de laatste jaren op het internet en tijdens betogingen heeft geprofileerd als een ware tegenstander van het Iraanse regime. Verzoekende partij stelt verder dat verwerende partij

wel motiveert dat het niet aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten haar identiteitsgegevens op basis van de foto's en de activiteiten op internet zouden kunnen achterhalen aangezien zij altijd andere namen gebruikte en zij niet in contact kwam met de media tijdens de betogingen. Verzoekende partij oppert dat dit een gewone pure veronderstelling is van verwerende partij. Verwerende partij haalt immers geen enkele bron aan om aan te tonen dat dit niet zou kunnen, aldus verzoekende partij.

Verder haalt verzoekende partij aan dat zij op basis van de in België verrichte activiteiten tegen het Iraanse regime als *"réfugié sur place"* zou kunnen worden beschouwd. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar de paragrafen 95 en 96 van het voormelde *"UNHCR Handbook"* en zij besluit dat verwerende partij dit onvoldoende heeft onderzocht.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij *in casu* heeft gemotiveerd dat verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat zij tijdens de betoging(en) in België niet met de media sprak, waardoor het niet aannemelijk is dat haar identiteitsgegevens op basis van die foto's door de Iraanse autoriteiten werden achterhaald. Verwerende partij merkt in dit verband tevens op dat het toch wel uiterst toevallig is dat verzoekende partij, net wanneer zij de nood voelt om mogelijks een derde asielaanvraag in te dienen en zij te dien einde haar schoonbroer op zoek laat gaan naar mogelijke bewijzen, bij het Ettelaat dergelijke stukken uit haar dossier aldaar kan verkrijgen. Bovendien vindt verwerende partij het ook zeer vreemd dat verzoekende partij, pas een jaar nadat haar schoonbroer deze documenten had kunnen bemachtigen, zelf in het bezit kwam van deze, nochtans essentiële, stukken. Verwerende partij hecht dan ook terecht geen enkel geloof aan haar verklaring dat de foto's effectief afkomstig zouden zijn uit het dossier dat tegen haar zou zijn opgemaakt.

Betreft het plaatsen van informatie over/tegen het Iraanse regime op Facebook en Youtube, merkt verwerende partij op dat verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij deze activiteiten niet in eigen naam voert om haar partner, die regelmatig heen en weer reist tussen België en Iran, niet in gevaar te brengen. Verder in de bestreden beslissing wijst verwerende partij er nog op dat de door verzoekende partij ondernomen activiteiten niet zijn ingegeven door een gedegen politieke overtuiging, maar dat verzoekende partij deze acties onderneemt om te kunnen bewijzen dat zij tegen het Iraanse regime is, waardoor kan worden besloten dat dergelijke handelwijze behept is met een zeker opportunisme. Verzoekende partij maakt volgens verwerende partij dan ook niet aannemelijk dat het voor verzoekende partij onoverkomelijk zou zijn om bij een terugkeer naar Iran haar politiek getinte bijdragen op haar Facebook/Youtubeprofiel te verwijderen.

De Raad stelt derhalve vast dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van de door haar in België ondernomen activiteiten een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden en waarom zij dus niet als *"réfugié sur place"* kan worden beschouwd. Dat verwerende partij dit onvoldoende zou hebben onderzocht, betreft derhalve een ongegronde bewering. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij dienaangaande geen enkele bron aanhaalt om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn van haar activiteiten in België, wenst de Raad verzoekende partij er nogmaals op te wijzen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van haar asielaanvraag op haarzelf rust en dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad dienen te bewijzen dat de door haar voorgehouden feiten onwaar zouden zijn.

2.2.7.1. Met betrekking tot de enveloppes die werden voorgelegd, wenst verzoekende partij het volgende te bemerken: *"de enveloppe (de originele) waar de documenten (fotos en arrestatiebevel) mee verstuurd werden, werd reeds voorgelegd voor het gehoor. Echter, tijdens het gehoor werd verwezen naar een kopie in het dossier. Hierop is de datum volgens verwerende partij onleesbaar. Verzoeker werd gevraagd om het origineel ervan binnen te brengen. Hij verstond dit echter niet goed en was wat in de war (aangezien hij dit reeds had voorgelegd) en bracht daarom een andere enveloppe (die hij nog had) binnen. Hiermee wilde hij aantonen dat hij nog steeds in contact is met zijn familie in Iran. In tegenstelling tot verwerende partij meent, is de datum van verzending op de kopie van de enveloppe wél leesbaar, namelijk 5 januari 2011 (of 16.10.1389) (zie stuk nr. 2). Aangezien hij zijn derde asielaanvraag indiende in april 2011, kan dit wel degelijk de enveloppe zijn waarmee de stukken werden verstuurd."*

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat, daargelaten de discussies rond de neergelegde enveloppes, verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd, dateert van 5 januari 2011. Aldus zou zij deze stukken begin 2011 hebben ontvangen. Verzoekende partij legt ook ter terechtzitting het origineel van deze enveloppe neer waarop inderdaad duidelijk de datum 5 januari 2011 leesbaar is. Zoals verwerende partij in haar beslissing opmerkt, acht

de Raad het eveneens uiterst merkwaardig dat, hoewel verzoekende partij heeft verklaard dat haar schoonbroer M. deze documenten begin 2010 heeft ontvangen, zij deze stukken zelf pas een jaar later in handen heeft gekregen. Gelet op de ernst van de situatie en op het feit dat verzoekende partij kennelijk dringend op zoek was naar bewijselementen om een nieuwe asielaanvraag te kunnen indienen (*"Ik had een job vroeger, ik werkte in belgras. In 2010 kreeg ik C4 omdat ik geen IK had. Dan kwam ik met advocaat praten. Ik heb een probleem. De advocaat zegde zonder bewijs kan je geen dossier opstarten. Tot 2010 had ik een job en dacht dat het niet nodig was terug te komen naar CGVS"*, administratief dossier, stuk 4, p. 10) is het absoluut niet aannemelijk dat de schoonbroer van verzoekende partij nog een jaar zou hebben getalmd om deze documenten naar haar op te sturen. Verwerende partij motiveert verder in haar beslissing dat verzoekende partij, wanneer zij tijdens haar gehoor met deze uiterst vreemde gang van zaken wordt geconfronteerd, stelt dat zij zich niet meer precies kan herinneren wanneer zij de documenten in kwestie heeft ontvangen. In het verzoekschrift bevestigt verzoekende partij echter dat dit begin 2011 was, waardoor voormelde vaststelling van verwerende partij overeind blijft.

2.2.8.1. Aangaande de problemen die haar broer zou hebben ondervonden in Iran, wijst verzoekende partij erop dat zij reeds tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat men in Iran door omkoping alles kan verkrijgen, hetgeen overigens niet wordt betwist door verwerende partij. Het is volgens haar dus wel degelijk plausibel dat haar broer A. getracht heeft om voor haar een paspoort te verkrijgen door omkoping. Dat dit gevaarlijk is, volstaat niet om aan te tonen dat dit niet mogelijk is, betoogt verzoekende partij. Verzoekende partij vindt de motivering dat de actie van haar broer gevaarlijk en vreemd is, onvoldoende. Bovendien, zo merkt verzoekende partij op, had haar zus al een melikaart voor haar kunnen verkrijgen. Zij vraagt zich dan ook af waarom haar broer bij het vragen van een paspoort dan noodzakelijkerwijze gevaar zou lopen.

Voorts hamert verzoekende partij erop dat zij van de arrestatie en detentie van haar broer geen bewijs kan voorleggen, omdat zij simpelweg niet over dergelijk bewijs beschikt. Verzoekende partij onderstreept dat zij hier eerlijk over is geweest tijdens haar gehoor. Immers, indien verwerende partij in haar beslissing stelt dat de meeste documenten uit Iran vals zijn, dan zou zij evengoed een vals document kunnen hebben voorgelegd. Verder verwijst verzoekende partij nogmaals naar de eerder in haar verzoekschrift vermelde 'samenwerkingsplicht' tussen de asielzoeker en de Belgische asielinstanties. Zij betoogt dat verwerende partij heeft geweigerd om zelf contact op te nemen met de gevangenis in Kermanshah om na te gaan of haar broer A. effectief in de gevangenis zit en dat zij bijgevolg niet voldaan heeft aan deze samenwerkingsplicht. Tot slot wenst verzoekende partij nog te wijzen op de waarschuwing van het UNHCR dat het feit dat een gebrek aan bewijs eerder een direct gevolg is van de feiten die aanleiding geven tot de internationale beschermingsnood. Wederom citeert verzoekende partij enkele passages uit het *"UNHCR Handbook"*.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat het door verzoekende partij aangebrachte verweer teneinde plausibel te doen overkomen dat haar broer voor haar een paspoort is gaan aanvragen, niet in het minst kan overtuigen. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat het uiterst bevreemdend is dat haar broer A., er zich goed van bewust dat er tegen haar sinds 28 februari 2010 een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd, en, mede gelet op het feit dat de Iraanse ordediensten op regelmatige basis naar haar familie zouden zijn gegaan op zoek naar haar, zich als haar voordoend zou begeven hebben naar de dienst bevoegd voor de uitreiking van paspoorten om voor haar een paspoort te verkrijgen. Daarenboven merkt verwerende partij op dat er bij het aanvragen van een paspoort steeds een uitvoerige controle wordt gedaan onder meer of de aanvrager openstaande zaken heeft bij een rechtbank. Een dergelijke onderneming staat derhalve gelijk aan het zich blootstellen aan een onmiddellijke arrestatie, zo concludeert verwerende partij. Verwerende partij wijst er dan tot slot ook nog eens op dat een meerderjarig mannelijk persoon bij de aanvraag van een paspoort in het bezit dient te zijn van onder meer zijn melikaart en shenasnameh, documenten die verzoekende partij in haar bezit had in België op het moment dat haar broer in Iran een paspoort voor haar trachtte te verkrijgen. De Raad ziet niet in waarom deze motivering niet zou volstaan om tot de conclusie te komen dat dergelijk gedrag uiterst merkwaardig en onlogisch is, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd. Dat verzoekende partij zou hebben gesteld dat men in Iran door middel van betaling alle documenten kan verkrijgen, verandert niets aan het feit dat haar broer, door zich als haar voor te doen en een paspoort aan te vragen, wetende dat er ondertussen een arrestatiebevel tegen haar was uitgevaardigd en dat de autoriteiten naar haar op zoek waren, uiterst onlogische, risicovolle handelingen heeft gesteld. Daarbij merkt de Raad nog op dat, indien men in Iran dan toch tegen betaling alle documenten zou kunnen verkrijgen, het niet logisch is dat haar broer zelf naar de paspoortdienst is gegaan en dat hij zich als haar heeft voorgedaan. Men zou in dergelijk geval

op zijn minst minder risicovolle manieren hebben kunnen bedenken om aan dergelijk document te geraken. Volledigheidshalve bemerkt de Raad in dit verband nog dat ook al niet kan worden ingezien waarom verzoekende partij koste wat het kost aan dergelijk document wou geraken, aangezien zij in België reeds over een melikaart en een shenasnameh beschikte en zij heeft aangegeven dat zij met dergelijk document in geen geval van plan was om te reizen, maar dat zij gewoon een document wou hebben (administratief dossier, stuk 4, p. 14). Waar verzoekende partij nog ter vergoelijking opmerkt dat haar zus al (zonder enige problemen) een melikaart voor haar had kunnen bekomen, merkt de Raad op dat verzoekende partij heeft verklaard dat haar broer dit document voor haar heeft kunnen verkrijgen tegen betaling (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Uit het gehoorverslag blijkt echter dat het aanvragen van de melikaart gebeurde vooraleer een arrestatiebevel tegen haar werd uitgevaardigd, terwijl haar broer de aanvraag voor een paspoort heeft ingediend terwijl hij goed en wel wist dat er tegen verzoekende partij ondertussen een arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd (*"uw melikaart werd verkregen voor uw arrestatiebevel werd uitgevaardigd. Uw broer is goed op de hoogte van dat arrestatiebevel, m. verkreeg het immers uit uw dossier bij de ettelaat. Dan gaat A., dat goed wetende, in uw naam een PP voor u proberen verkrijgen?"*, administratief dossier, stuk 4, p. 13-14). Deze opmerking is derhalve niet van aard om de voormelde actie alsnog aannemelijk te doen overkomen.

Aangaande het verweer dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aanbrengt met betrekking tot de vaststelling dat zij geen enkel begin van objectief bewijs heeft kunnen bijbrengen van de arrestatie/detentie van haar broer A., wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust op de kandidaat-vluchteling zelf en het daarentegen de taak van de asielzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvragen aan te reiken. Het is niet de taak van de commissaris-generaal, dan wel die van de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Het verwijt van verzoekende partij dat verwerende partij niet zelf op zoek is gegaan naar deze informatie is dan ook niet terecht. De stelling van verzoekende partij dat zij geen bewijs heeft voorgelegd omdat zij gewoon niet over een dergelijk bewijsstuk beschikt, verandert uiteraard niets aan het feit dat verzoekende partij haar beweringen niet met enig objectief element kan staven. Verzoekende partij legt in haar verzoekschrift overigens niet uit waarom zij niet beschikt over een objectief bewijselement en of en waarom zij niet in de mogelijkheid zou verkeren om hieraan te geraken. Zij komt er enkel toe de bewijslast af te schuiven op verwerende partij. Tot slot duidt de Raad er nog op dat het motief in kwestie dient te worden samen gelezen met de overige vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat aan haar verklaringen hieromtrent geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9.1. Verwerende partij merkt in haar beslissing nog op dat het door verzoekende partij voorgelegde arrestatiebevel zou zijn uitgevaardigd door een stafuitvoeringsrechtbank, hetgeen impliceert dat verzoekende partij zou zijn veroordeeld. Verzoekende partij, zo motiveert verwerende partij, heeft hier tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal echter met geen woord over gerept. Verzoekende partij wenst dienaangaande op te merken dat hier tijdens het gehoor geen enkele vraag over werd gesteld. Achteraf motiveren dat zij hier iets van had moeten zeggen, kan dan ook bezwaarlijk redelijk genoemd worden, zo stelt verzoekende partij.

2.2.9.2. Nogmaals wenst de Raad verzoekende partij erop te wijzen dat het de taak van de asielzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Dat verzoekende partij dergelijk cruciaal detail niet spontaan zou hebben vermeld tijdens haar gehoor en dat zij hier niet meer informatie over heeft opgevraagd/gegeven – verzoekende partij heeft immers aangegeven dat zij via haar schoonbroer een kopie van haar dossier kon verkrijgen (administratief dossier, stuk 4, p. 8) – komt dan ook allerminst aannemelijk over. Het niet spontaan vermelden van het gegeven dat men in zijn land van herkomst effectief zou zijn veroordeeld betreft een dermate flagrante omissie die verhindert aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten.

2.2.10.1. Verwerende partij haalt met betrekking tot het neergelegde arrestatiebevel ten slotte nog aan dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat (valse) Iraanse documenten zowel in België als Iran gemakkelijk kunnen worden verkregen. Verzoekende partij stelt als antwoord dat het niet is omdat de meeste documenten uit Iran vals zijn, dat ze dat allemaal zijn. Verwerende partij diende volgens haar concreet aan te tonen waarom het document dat zij heeft voorgelegd, vals zou zijn.

2.2.10.2. Ook hier wenst de Raad te herhalen dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad dienen aan te tonen dat de door verzoekende partij aangereikte elementen onwaar zouden zijn. Bovendien

brengt verzoekende partij geen objectieve informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De Raad duidt er tenslotte nog op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat het motief in kwestie ten overvloede wordt aangehaald en dat men deze vaststelling dient samen te lezen met de overige bevindingen die hieromtrent in de bestreden beslissing worden vermeld.

2.2.11.1. Verzoekende partij stipt aan dat zij tijdens haar gehoor heeft aangehaald dat zij atheïst is geworden en dat zij hierdoor problemen zou krijgen indien zij naar Iran zou terugkeren. Zij merkt op dat verwerende partij hier echter geen enkele motivering over heeft opgenomen in haar beslissing en dat zij geen enkel onderzoek heeft verricht naar de situatie van afvalligen in Iran en de risico's die zij lopen. Nochtans dient verwerende partij onder meer te kunnen inschatten hoe zij zal worden ontvangen bij een terugkeer naar Iran en hoe haar atheïsme er zal worden gepercipieerd. In dit verband verwijst verzoekende partij naar en citeert zij enkele passages uit de volgende rapporten: *"Iran – Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 28 juni 2012 – Information whether conversion from Islam to Christianity is a crime. Treatment of converts/apostates both socially and by authorities."* (bijlage 3 bij het verzoekschrift) en de UNHCR *"Guidelines on international protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"* van 28 april 2004 (bijlage 4 bij het verzoekschrift).

2.2.11.2. De Raad sluit zich aan bij hetgeen verwerende partij dienaangaande in haar nota met opmerkingen formuleert: *"Verweerder wijst er op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn atheïstische activiteiten zich beperkten tot het posten op facebook/youtube en verzoeker dit niet in eigen naam deed. De bestreden beslissing heeft dit element wel degelijk besproken als onderdeel van een groter geheel en tevens gewezen op het opportunistisch gedrag van verzoeker. Nergens blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van dit gegeven. Daarom diende er ook geen onderzoek te gebeuren naar de situatie van afvalligen in Iran. De door verzoeker daarover ontwikkelde uiteenzetting is dan ontdaan van enige relevantie."*

2.2.12.1. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij niet meer doet dan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag "op niet-essentiële elementen in twijfel te trekken" en zij hamert erop dat haar verklaringen specifiek, eerlijk, gedetailleerd, consistent en coherent zijn en bovendien niet strijdig zijn met algemeen gekende gegevens. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan worden besloten dat haar aanvraag geloofwaardigheid mist. Met betrekking tot eventuele kleine inconsistenties, citeert verzoekende partij wederom enkele passages uit de *"UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"*. Verzoekende partij benadrukt dat de motieven in de bestreden beslissing die nog niet werden weerlegd, slechts kleinere inconsistenties betreffen. Verwerende partij kent teveel gewicht toe aan de kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren kunnen worden beschouwd in de beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekende partij besluit dat verwerende partij hoogstens twijfel had kunnen weerhouden betreffende haar aanvraag. Rekening gehouden met de bewijslast in asielzaken en met de *in casu* vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet in strijd zijn met algemeen gekende feiten, had verwerende partij haar het voordeel van de twijfel moeten toekennen, aldus verzoekende partij.

2.2.12.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij zich zou hebben beperkt tot niet-essentiële elementen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar aanvraag, dat haar verklaringen specifiek, eerlijk, gedetailleerd, consistent en coherent zijn en bovendien niet strijdig zijn met algemeen gekende gegevens en dat verwerende partij teveel gewicht toekent aan kleinere en minder belangrijke elementen, meent de Raad dat het volstaat om te verwijzen naar de inhoud van de bestreden beslissing en naar hetgeen reeds werd uiteengezet in onderhavig arrest. Daarbij merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift helemaal niet preciseert om welke kleinere en minder belangrijke elementen het zou gaan.

Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter, e) (artikel 48/6, tweede lid, e)) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *"de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd"*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraag van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter (artikel 48/6) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 57/7bis (artikel 48/7 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 57/7bis van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het relaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 11 en stuk 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 april 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verzoekende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het relaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT